

Vildheks 2: Viridians blod

Copyright © 2011 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2011 i Finland

ISBN 978-87-7105-049-3

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

2 ⊕ Shanaia

“Hun skulle være her et sted,” sagde jeg og kiggede igen på den efterhånden noget krøllede seddel. Man kunne stadig se hvor tårnfalken havde haft fat i den med klørne. *En time før solnedgang, Nordstien, tredje bænk før porten.*

“Måske kommer vi for tidligt,” sagde Oscar, der var stoppet op så Luffe kunne tisse op ad en berberisbusk. “Eller for sent. Hvorfor kan hun ikke bare skrive klokken kvart over fem ligesom normale mennesker? Hvis ellers det er det hun mener ...”

“Fordi hun er vildheks,” sagde jeg. “For hende er det naturens tid der tæller, ikke et eller andet minutur.” Men jeg måtte indrømme at det havde været en lille smule besværligt at finde ud af hvornår solen egentlig gik ned sådan en dag først i februar.

Elverparken var ikke verdens hyggeligste sted. Den lå klemmt inde mellem jernbanen og den gamle kødby og et kolonihavekvarter, og selv om den måske nok om sommeren kunne præstere nogle høje grønne træer og et par solbadere på græsplænen, så var den nu temmelig muddertrist og øde at se på. Stierne og det smattede græs flød med burgerposer, pizzabakker og tomme øldåser, og selv om en eller anden kommunalarbejder havde gjort et halvhjertet forsøg på at samle noget af det i sorte plastiksække, hjalp det ikke meget, så længe plastiksækkene bare fik lov at blive liggende bag ved bænken.

“Her er jo ikke et øje,” sagde Oscar. “Kan vi ikke gå hjem?”

“Det var dig selv der ville med,” sagde jeg. “Du ville absolut møde en rigtig vildheks.”

“Ja, for det ville være topsejt. Men her *er* jo ikke nogen vildheks, vel? Altså ud over dig.”

“Og jeg tæller selvfølgelig ikke med ...”

“Hold nu op, du ved godt hvad jeg mener.”

Jeg kiggede én gang til på det der måtte være *tredje bænke fra porten*, men der sad stadig ikke nogen. Jeg ved ikke om jeg havde forestillet mig at Shanaia ville dukke op ud af den februargrå luft fordi jeg havde vendt ryggen til et øjeblik, men det gjorde hun i hvert fald ikke.

“Lad os lige gå én runde til,” sagde jeg, “Bare for en sikkerheds skyld.”

“Clara, der findes folk der har større køkkenhaver end den her park. Hun er her ikke!”

En af plastiksækkene bevægede sig. Hjertet hoppede i livet på mig, og jeg udstødte et forskrækket piv.

“Hvad er der?”

Jeg pegede. “Dér,” sagde jeg. “Sækken ...”

Vinden fik plastikken til at blafre, men det var ikke det. Og nu kunne Oscar også se det. Et spidst hvidt hoved stak frem af affaldsdyngen, et hoved med runde mørke ører, blodrøde øjne og knurhår der var længere end hovedet var bredt.

“Det er en af de dér ... hvad er det nu de hedder?” spurgte han. “Ligesom en væsel.”

“En fritte,” sagde jeg og mærkede hvordan februar-kulden bredte sig inden i mig. “Det er Shanaias ...”

Jeg satte mig på hug ved siden af bænken og rakte

forsigtigt hånden frem mod fritten. Den spærrede bare gabet op og hvæsedede ad mig, så jeg kunne se alle dens nålespidse tænder. Og først nu gik det op for mig at de sorte affalds-sække dækkede mere end bare affald. En skulder stak frem af en forrevet læderjakke. Et stykke cowboybukseben var halvvejs synligt mellem mælkekartoner, pizzabakker og popcornposer. Og jeg kunne se en hånd, en hånd hvis blege fingerspidser og lange søvlakerede negle stak ud af et par afklippede, sorte læderhandsker med nitter langs knoerne.

Det var Shanaia.

“Er ... er hun død?” spurgte Oscar. Luffe peb bekymret og gøede så pludselig kraftigt ad fritten, og måske også ad Shanaia. Han var ellers gået forbi bænken to gange uden at vise nogen som helst interesse for affaldsdyngen.

“Gå væk,” sagde jeg strengt til fritten. “Vi vil jo bare hjælpe hende.”

Måske var jeg efterhånden alligevel så meget vildheks at den forstod det. Den lod i hvert fald allernådigst være med at sætte tænderne i min hånd da jeg begyndte at flå affald og plastik til side så jeg bedre kunne se hvad der var galt med Shanaia.

Hun trak vejret.

Hendes øjne var lukkede, og hendes ansigt iskoldt, men hun trak vejret.

“Hun er ikke død,” udbrød jeg lettet.

Men hvad var der så sket med hende?

3 ⊕ Luftangreb

“Skal vi ringe efter en ambulance?” spurgte Oscar.

“Det ved jeg ikke rigtig,” sagde jeg. “Hvad med fritten? Jeg tror ikke den får lov at komme med på hospitalet. Jeg har mere lyst til at ringe efter Moster Isa.”

“Men hun har jo ikke telefon,” indvendte Oscar.

Det havde hun faktisk, jeg havde fået hende til at købe en mobiltelefon i efteråret, men hun boede så langt uden for lands lov og ret at man kun kunne bruge den ved at klatre helt op på toppen af bakken bag ved huset. Hun kunne ringe til mig, men jeg kunne ikke ringe til hende, ikke medmindre hun tilfældigvis havde fået lyst til at stå deroppe og beundre udsigten.

Jeg prøvede alligevel. Knas, knas. *Der er i øjeblikket ingen forbindelse til mobiltelefonen.* Sikke en overraskelse ...

Jeg rørte igen ved Shanaias kind. Hun var iskold og viste overhovedet ingen tegn på at ville vågne.

“Øh ...” sagde Oscar. “Clara ... er det ikke som om det er ved at blive mørkere? Og ... mere tåget?”

Jeg så op. Han havde ret. Himlen var blevet blytung og næsten sort, og striber af tynd grå tåge krøb hen over muddergræsset. Nu var det selvfølgelig ikke så unaturligt at himlen blev mørkere når der var mindre end en halv time til solen gik ned, men de dér krybende grå tågefangarme ... det virkede næsten som om de ledte efter noget. En af dem bugtede sig rundt om Oscars ankel, så han uvilkårligt løftede benet.

“Klamt ...” sagde han.

Den sorte himmel revnede med et dumpt brag, og ud af den kom en kile af hvidt. Jeg stod med åben mund og stirrede mens det dér hvide bare kom nærmere som en styrt-dykkende jetjager og pludselig blev til en storm af kæmpestore hvide fugle.

“Hvad ...?” begyndte Oscar at sige, men han fik aldrig gjort sit spørgsmål færdigt. Den første fugl ramte ham lige i brystet, så han snublede et par skridt baglæns. Og så var luften fuld af skrigende, baskende, hakkende måger med røde øjne og rødplettede gule næb. Luffe gav først et par vrede bjæf og så et ynkeligt hyl og prøvede at stikke af. Rykket i snoren fik Oscar til at vælte helt, og mågerne slog ned på ham som om han var en bunke særligt appetitligt køkkenaffald på en losseplads.

De rørte ikke mig. Kun Oscar, Luffe og Shanaia.

“Gå væk!” skreg jeg og begyndte at vifte med armene. “Væk med jer! **GÅ SÅ VÆK!**” Det var den eneste vildheksekunst jeg nogensinde havde været god til – at få dyr (og nogle gange mennesker) til at gå væk når jeg råbte.

Det virkede bare ikke. Eller måske gjorde det, de holdt sig væk fra mig. Men ikke fra de andre. Jeg greb fat i en baskende hvid vinge og halede en kæmpestor sildemåge væk fra Oscar. Luffe hylede og skreg og prøvede på at stikke af, men kunne ikke for snoren der stadig var viklet om Oscars ene håndled. Slam – slam – hak, slam – hak – hak, den ene måge efter den anden ramte dem som fjerbomber med lange hårde næb, og Oscar var begyndt at råbe mens

han rullede fra den ene side til den anden og slog vildt omkring sig med armene.

“**KAT!**” råbte jeg. “Kat, hjælp!!”

Jeg anede ikke hvor han var, og om han kunne høre mig, men jeg vidste bare at jeg ikke kunne klare det her alene. Jeg slog ud efter den ene måge efter den anden, flåede dem væk fra Oscar, Luffe og Shanaia med paniske hænder, fedtede hvide vinger, stumpe haler, nubrede gule ben, jeg var lige glad hvad jeg fik fat i, bare jeg fik dem væk.

“**KAT!**” skreg jeg igen, endnu højere. “**HJÆLP!!!**”

Pludselig var jeg ikke alene. Ikke den eneste der kæmpede mod mågerne. Solsorte, gråspurve, dompapper med næb som grensakse, to rødbrune snerrende byræve, fire brogede vildkatte der hvæsedede og skreg, en sort-hvid flok af skader, en hejre med kæmpebrede vinger og en hals som en forhistorisk flyveøgle ... flere og flere kom der til, råger, krager, endda et par gråænder og ti-tolv brune rotter, en flaprende, nappende, bidende, rivende hær der myldrede frem af jord og himmel, buske og træer. Og Kat. Kat kom også.

Rowwwwwrrrrrr. Han ramte mågeflokken som en sort torpedo, panterstor og med kløer så lange som fiskekroge. *Skrid, åndssvage fjerkræ! Hun er min!* Jeg kunne høre hans tanke noget mere tydeligt end Oscars usammenhængende råb.

Mågerne spredtes. Mange af dem var blevet sårede, blodet plettede de hvide fjer, og en af dem slæbte sig hen ad grusstien med tarmene efter sig og to brækkede vinger. De lignede almindelige måger nu, med lysegule øjne, og de

der kunne, fløj væk. Kat brækkede halsen på den flænsede måge på stien med et enkelt voldsomt slag af sin pote, og en af rævene løb af sted med en anden fjeret og blodig bylt i gabet. Skaderne forfulgte en svækket, skævt-flyvende hættemåge hen over de bladløse buske, og jeg tror de fik ram på den et sted omme bag rhododendronbedet.

Kat snusede indgående til den døde måge på stien. Jeg var mere optaget af Oscar, som langsomt satte sig op, men bestemt ikke så godt ud. Han havde tabt sin baseballkasket, og strithåret sad i rødlige totter flere steder. Blodet pibede fra næsen og det ene øjenbryn, og han havde rifter i hele hovedet og på begge hænder. Det var godt at det var februar, og at han havde vintertøj på – dynejakken havde fået adskillige huller hvor hvide dun og kunststoffibre stak ud, men den havde helt sikkert beskyttet ham mod mange hak og bid.

“Av,” sagde han. “Av for fanden. Lortemåger!”

Jeg tog det som et godt tegn at han stadig kunne bande. Luffe slikkede ham på kinden og så sådan lidt undskyldende og slukøret ud.

Oscar rørte forsigtigt ved sin næse.

“Hvad var det lige der skete for de måger?” spurgte han. “Var det også sådan noget vildhekseshøj?”

Selv om det var ham der blødte, virkede han ikke nær så rystet som jeg var. Måske forstod han ikke hvor tæt han havde været på at blive hakket halvt eller helt ihjel. Jeg havde aldrig selv kunnet jage mågerne væk, det var kun lykkedes fordi jeg havde fået hjælp.

“Var det Kimæra?” spurgte jeg Kat. “Var det hende der fik mågerne til at angribe?” For de ville aldrig have gjort det af sig selv.

Kat hvæsedede bare og krummede kløerne på den ene sorte forpote. Han vidste ikke hvem det var, men hvis han fandt ud af det, så kunne den ynkelige lille luskerotte bare vente sig.

Oscar rejste sig op.

“Hvad nu?” sagde han. “Synes du stadig ikke vi skal ringe efter en ambulance?”

Kat skød ryg og strakte sig. *Isa*, sagde han. *I har brug for Isa.*

Jeg var helt enig. Jeg vidste bare ikke hvordan jeg skulle få fat på hende.

Lige præcis da ringede min mobiltelefon.

